

er der foreslaaet et Bygningskompleks til et patologisk-anatomisk Institut, som er vurderet til 500,000 Kr., og der er ikke Spor af Overslag. Den højtærede Minister staar her og bebrejder os, at vi vedtage Byggeforslag, naar der ikke i Forvejen foreligger Overslag, og han fremlægger selv omtrent samtidig dermed Forslag til et Byggeforetagende, uden at dér er Overslag. Denne Sag er ganske interessant. Den er nemlig Vidnesbyrd om, hvilke Midler en Minister anser sig berettiget til at gribe til i det Øjeblik, han skal forsvare en Sag som denne. Man havde gjort langt bedre i fra Ministeriets Side slet ikke at forsøge at forsvare den. Den Dag, det høje Folketing blev fotograferet, sad jeg oppe i et Udvalgsværelse sammen med en af de medicinske Professorer. Der faldt da følgende Samtale. Jeg sagde: Hvorfra ved de eller de øvrige Professorer, at denne Bygning vil koste 500,000 Kr.? Det vide vi ikke noget om, svarede han. Er det Dem bekendt, at man i Udlandet har bygget det langt billigere, i Breslau maaske for Halvdelen? Ja, det er mig bekendt. Hvorledes ere de 500,000 Kr. da komne til at staa paa Ministeriets Forslag? Det er Arkitekten. Hvorfra ved Arkitekten, at det vil koste 500,000 Kr.? Det ved Arkitekten heller ikke noget om. Har Arkitekten da ikke fremlagt for Ministeren, inden Ministeren fremlagde Forslag her i Tinget, Overslag og Tegninger til denne Bygning? Nej. Samtalen gik saa videre med det Resultat, at vedkommende Herre spurgte, om det ikke vilde være praktisk, at han opsøgte Kultusministeren for at faa udarbejdet Planer og Overslag; thi det fremgik klart af min Stilling til Sagen, at Lovforslaget om Frederiks Hospitals Bygning neppe vilde komme frem her i Tinget, før vi havde faaet saadanne Overslag. Det er en smuk Illustration til Ministerens Angreb paa Folketinget; jeg gentager: Ministeren staar og angriber os, fordi vi vedtage et Lovforslag, uden at der foreligger Planer og Overslag; samtidig med at han selv fremlægger Lovforslag, uden at Arkitekten eller nogen som helst anden har vist Ministeren Overslag til Bygning af dette Institut. Hermed har jeg karakteriseret Ministerens Indlæg i Debatten om Brejningesagen i Almindelighed. Jeg skal med Hensyn til et Par faldne Udtalelser gøre nogle enkelte videregaaende Bemærkninger. Ministeren fremdrog med Rette, at den tilkaldte Arkitekt, Hr. Meyer, fremhæver, at man ikke kan bygge moderne Sindssygeanstalter for den vedtagne Sum og derfor

sætter Beløbet for hver Alumneplads betydeligt højere. Det skulde Ministeren enten ikke have fremdraget, eller ogsaa skulde Ministeren, inden det blev fremdraget, have undersøgt de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget, da det blev forelagt Tinget. Det var nemlig det Materiale, paa Grundlag af hvilket vi havde at arbejde. Naar den tilkaldte Arkitekt Meyer nu siger, at vi maa sætte Prisen pr. Alumneplads til 3,000 Kr., skal jeg ikke modsige dette, men blot bede Ministeren undersøge Lovforslagets Bemærkninger om den Ting og de Oplysninger, som tilstilledes Udvalget. Saa mente den højtærede Minister, at det var beklageligt, at Folketinget ikke havde fulgt en af de 3 Veje, Direktionen havde foreslaaet. Det var aldeles ikke beklageligt; det var af den ganske simple Grund, som blev fremdragen her, at vi den Gang ingen Oplysninger havde om, hvorledes det stod til med hele Foretagendet. Det viser sig nu, at det var fornuftigt; thi det Efterbevillingsbeløb, der blev søgt, viser sig paa langt nær ikke at slaa til. Det var derfor noget, man burde rose Folketinget for, og ikke noget, man bude angribe det for. Det, Minister Sthyr vægrede sig ved her nede, og som fremkaldte Sagens Standsning og fornyede Henvisning til Udvalget, var ikke det, som den højtærede Minister tror, hvilket kan undskyldes, da den højtærede Minister slet ikke var til Stede i Tinget den Gang. Men Minister Sthyr sagde: Jeg vil modtage Loven og sætte mit Navn under den, men ikke overholde den. Det var herfor, han blev kraftig angreben, og det var det, der bevirkede, at Sagen igen blev vist tilbage til Udvalget. Ganske vist har man senere hørt, at en Minister paa andre Omraader vil sætte sit Navn under en Lov, men ikke paatage sig at overholde den. Det synes at være en ministeriel Tradition, i hvert Fald inden for Højrepartiet; men her var der en Lejlighed, hvor vi ikke behøvede at finde os i den Slags Udtalelser fra Ministerbordet. Folketinget var den Gang Herrø over, om det vilde vedtage Lovforslaget eller ikke. Det var ikke en Lov af saa specifik Karakter som Finansloven, hvor flere Ting kunne gaa i Stykker, hvis den ikke bliver vedtagen, og hvor man kan bøje af og gaa til Side for ikke at fremkalde en Situation, som dog ikke synes at være Ministeriets Ønsker saa fjern. Vi kunde her standse hint Forslag, indtil Ministeren erklærede: Naar jeg sætter mit Navn under Lovforslaget, er det ogsaa min Hensigt at holde det. Det var det Løfte,